

her og slaaet et Slag for deres Politik og erklæret, at det var den eneste fornuftige Politik, at nu er der slet ingen, der vil kendes ved Provisorismen længere. Saadan ere de kørte bag af Dansen, saadan er deres Politik forfejlet, at de ikke ville kendes ved deres egne tidligere Gerninger mere. Men det ærede Medlem maa forlade mig: Saa længe vi staa her i denne Sal og diskutere Politik, som selvfølgelig er, maa de ærede Provisorister og Højremænd virkelig finde sig i, at jeg, naar de staa op og blive højtravende, minder dem om deres tidligere Gerninger. Jeg minder f. Eks. det ærede Medlem om, at vi have været saa langt nede her i Danmark, at der har været en Tid, som baade det ærede Medlem og jeg kunne huske, at de, da de ikke kunne redde sig ved almindelig Provisorisme, udstedte kongelige Anordninger, og da det passerede, var det ærede Medlems Kreds repræsenteret af en saa højstaaende og intelligent Politiker som Højesteretsassessor Nyholm. Men hvad skete da i Frederiksbergkredsen? Der skete dette, at man gik til at kassere Højesteretsassessor Nyholm og valgte General Bahnson. Det skulde være endnu værre, end det havde været hidtil. Jeg kan saa godt forstaa, at de gerne ville bort fra saadanne Gerninger, det maa vi ikke snakke om mere, det skal der strøs Sand paa. Men de Herrer maa undskylde: Sandheden er ingen Mand for broget. De Bedrifter, de have lagt for Dagen i de sidste Aaringer, ere af den Slags, at vi vide, hvad de ville: Om Socialisterne, som, mange tro, ville det samme, vide vi ikke, de have ikke gjort det, de have ikke haft Lejlighed til at prøve det. Men naar de Herrer ville forhandle Politik, kunne de ikke saadan løbe fra deres Fortid.

Det var altsaa den ene Glæde; jeg som gammel Venstremand har haft ved Forhandlingerne her i disse Dage. Den anden Glæde er, for at sige det billedligt, de Prygl, som Socialisterne have faaet for Uvederhæftighed og Løshed i Bevisførelsen, som baade Ministeren og forskellige Medlemmer have paavist hos dem. Jeg tror, at Socialdemokraterne i hvert Fald have lært saa meget, at naar de en anden Gang ville bide Skeer i Stykker med deres Modstandere, som de have villet ved denne Lejlighed, maa deres Kritik over for Venstre og Ministeriet være af en anden Beskaffenhed, de komme til at have deres Papirer en Grad bedre i Orden end hidtil. Nu har jeg staaet her i de sidste Par Aar og været med til at opponere

mod de Herrer Socialister. Jeg har staaet temmelig ene med at sige dem rent ud af Posen, at hvad de end ere, Frihedsmænd ere de ikke, og det har jeg søgt at dokumentere, men jeg maa rigtignok tilstaa, at denne Finanslovbehandling har vist, at jeg har faaet Medhjælpere i det Kapitel, og det har naturligvis været mig en Glæde, og det skal, saa længe jeg har Plads i denne Sal, haaber jeg, være mig som gammel Venstremand, der tror paa Venstres gode, gamle Principper, og som har været med til i en Menneskealder snart at staa her og kæmpe for dem, en Glæde at hævde den Anskuelse, at baade Højre, det gamle provisoristiske Højre, og Socialdemokraterne begge to ere vore Modstandere og Fjender, politisk talt. Det er da, forekommer det mig, et rent og klart Standpunkt, og det Standpunkt er ikke nyt for mig. Det har ogsaa vist sig — det hørte vi af det ærede Medlem allerede den første Dag —, at det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds (Ellinger) og det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) vare saa enige, som de vel kunne være, om at fortælle, at det Ministerium, vi nu have, var noget af det værste og det daarligste, vi nogen Sinde have haft. Der have vi Beviset for, at de magelig ville falde hinanden om Halsen, og at de ville være med til at angribe Venstre, og derfor siger jeg, at vi Venstre-mænd have at slaa til to Sider, men vi ere ogsaa stærke nok til det, vi have Rod nok i det danske Folk til, at vi kunne gøre det uden at risikere noget . . (Afbrydelse). Ja, vi skulle nu senere komme til, hvor stærke de Herrer ere.

Hermed kunde jeg egentlig godt have ladet det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds (Ellinger) løbe; da det nu lader til, at han har forbedret sig og nedstemmer Tonen og bliver lidt mere skikkelig, var der jo ellers ingen Grund for mig til at røre videre ved ham i Dag, men der er dog et Par Punkter, jeg kommer til at røre ved, fordi der ogsaa er en Del af hans Meningsfæller i Salen af Socialisterne, der have rørt ved dem. Det er denne Tale om „den sandeste, sundeste og naturligste Alliance“. Jeg tror neppe, at jeg nogen Sinde har sagt noget Ord, der baade i Højrepressen og i den socialdemokratiske Presse og ogsaa her i dette Ting har været mere gentaget og lavet Historier om end dette. Nu hører jeg ikke til de Politikere, der mene, at en Politiker aldrig nogen Sinde skal kunne forandre sig, og at det er det højeste og